

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 376/2016
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца М.У. из Н., чији је привремени старалац мајка Г.Ђ. из Н., а које заступа пуномоћник З.В., адвокат из Г.Х., против туженог А.У. из Н., кога заступа пуномоћник М.Р., адвокат из Н., ради измене издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 413/15 од 19.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 413/15 од 19.01.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 8П2 1331/15 од 05.10.2015. године, у ставу 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да на име доприноса за издржавање тужиоца поред износа утврђеног ставом првим пресуде Општинског суда у Нишу П 7430/07 од 27.03.2008. године, плаћа месечно и 35% од пензије коју прима код Завода за покојинско инвалидско заваровање Словенија, почев од 30.01.2012. године, па убудуће док за то постоје законски разлози, на начин ближе описан у овом ставу изреке, па се утолико мења пресуда Општинског суда у Нишу П 7430/07 од 27.03.2008. године, у ставу првом, у делу издржавања, док је за већи износ од досуђених 35% пензије коју тужени прима код наведеног Завода, до тражених 45% пензије, одбијен као неоснован. У ставу 2.изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се повећа већ утврђена обавеза издржавања од 35% од пензије коју прима тужени код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Ниш, па да тужени на име доприноса за издржавање тужиоца плаћа месечно 45% од пензије коју прима код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Ниш, почев од 30.01.2012. године па убудуће, док за то постоје законски разлози, на начин ближе описан у овом ставу изреке. У ставу 3.изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 413/15 од 19.01.2016. године, жалбе парничних странака су одбијене као неосноване и потврђена је наведена пресуда Основног суда у Нишу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), у вези са чланом 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361., у вези са чланом 382. став 1. Закона о парничном поступку (у ревизији означено као члан 374. став 1., у вези члана 396. став 1. ЗПП), будући да побијана пресуда садржи разлоге о свим битним жалбеним наводима.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Нишу П 7430/07 од 27.03.2008. године, тужени је обавезан да на име свог доприноса за издржавање тада мал. тужиоца, рођеног ... године, плаћа месечно по 35% од пензије коју прима код РФ ПИО запослених – Филијала Ниш, почев од 16.11.2007. године па убудуће. У време доношења ове одлуке тужилац је био ученик средње школе, а прву годину Ф.ф. у Н. у статусу самофинансирајућег студента је уписао школске 2010/2011 године и почев од тада па закључно са школском 2014/2015 годином, налазио се у статусу мировања због болести, по донетим одлукама факултета, није положио ни један испит и не поседује непокретну имовину. Није у стању да ради и остварује зараду и нема довољно средстава за издржавање, а има сталне издатке потребне за терапијом и лечењем, које не може да подмири. Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра тужилац болује од епилепсије, а болест је почела 2003. године, због чега је тужилац успореног говора, отежано му је изговарање речи, постоји психомоторна успореност, емоционална лабилност, бурно реаговање, отежано памћење задатог материјала, тешкоће у одржавању пажње, смањена иницијативност и подстицај ка креативним активностима, као и интелектуално осиромашење. Његово психичко стање чини га неспособним за рад. Укупне месечне потребе тужиоца су утврђене у износу од 20.000,00 динара. У време доношења раније одлуке тужени је био корисник пензије код РФ ПИО – Филијале у Нишу, а сада поред ове пензије која износи 30.000,00 динара остварује и пензију преко Фонда за пензијско осигурање у Словенији у износу од 118 евра месечно. Тужени је стар 72 године, живи у стану са супругом, ћерком, зетом и унуком, а сви чланови породице су у радном односу и остварују приходе. Мајка тужиоца је стара 62 године и корисник је пензије у висини од 23.000,00 динара, нема непокретну имовину, а на име закупнине плаћа износ од 120 евра месечно. Није у могућности да обавља додатне послове због неге тужиоца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права тужбени захтев делимично усвојили.

Правилно примењујући одредбу члана 155.став 1. Породичног закона, према којој пунолетно дете које је неспособно за рад, а нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од родитеља све док такво стање траје, као и одредбу члана 160. Породичног закона, којом су одређени критеријуми за одређивање издржавања, нижестепени судови су правилно обавезали туженог да поред већ досуђеног износа на име издржавања тужиоца, истом исплаћује месечно и 35% од пензије коју остварује у Словенији.

При одређивању висине издржавања нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 162. Породичног закона водећи рачуна да висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете, какав ужива родитељ дужник издржавања. При томе су нижестепени судови правилно закључили да су се у конкретном случају промениле околности од момента доношења раније одлуке и то тако што тужилац сада нема обавезе у смислу школовања, али има потребе које се огледају у лечењу, периодичним контролама од стране лекара, као и преписаној медицинској терапији, а да се на страни туженог променила околност да поред пензије коју остварује код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање у Нишу у износу од 30.000,00 динара остварује и пензију преко Завода за пензијско и инвалидско осигурање у Словенији.

Како су нижестепени судови у конкретном случају висину издржавања утврдили према потребама тужиоца и могућностима туженог, то су неосновани наводи ревизије којима се оспорава примена материјалног права.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 207. Породичног закона, те су неосновани и наводи ревизије којима се оспорава одлука о трошковима поступка.

Будући да је ревизија тужиоца одбијена, то истом нису досуђени трошкови ревизијског поступка.

Са изложеног, а на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**